

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17887/2023
04.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Валентина Стојиљковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Игор Соколовић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4009/22 од 01.03.2023. године, у седници одржаној 04.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4009/22 од 01.03.2023. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4009/22 од 01.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици П 274/22 од 28.09.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 3.400,00 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу по коме пословне банке откупљују ефективну страну валуту на дан исплате у месту исплате, са каматом обрачунатом на овај износ у динарској противвредности по стопи Централне европске банке за евро на дан исплате почев од дана подношења тужбе 01.08.2017. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу, на име трошкова парничног поступка, исплати износ од 199.700,00 динара са законском затезном каматом сходно члану 277. Закона о облигационим односима од дана извршности одлуке о трошковима поступка до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 4009/22 од 01.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена прсуда у делу става првог изреке којим је тужени обавезан на исплату тужиоцу износа од 3.400,00 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу по коме пословне банке откупљују ефективну страну валуту на дан исплате у месту исплате и у

ставу другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке у делу одлуке о камати на главни дуг тако што се на признати износ дуга досуђује законска затезна камата по Закону о затезној камати од 01.08.2017. године, док је захтев за исплату камате по стопи Централне европске банке за евро одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП. Предмет тражене правне заштите је обавезивање туженог да тужиоцу на име дуга исплати утужени износ са припадајућом каматом. Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужени су постигли усмени споразум да тужилац измири дуг туженог од 5.000,00 евра направљен у кладинионици „Zero Bet“ ДОО из Инђије - исплатно место у Сурдулици. Након измирења дуга туженог према кладинионици од стране тужиоца, између странака је сачињен дана 03.12.2014. године и писмени споразум о регулисању начина исплате дуга туженог према тужиоцу (у износима и датумима доспећа ближе наведеним у споразуму), који није потписан од стране туженог. Како тужени није враћао доспеле износе, тужилац је исходовао правноснажну пресуду Основног суда у Сурдулици П 493/15 од 20.01.2017. године (потврђена у целости пресудом Вишег суда у Врању Гж 1760/17 од 08.05.2017. године) којом је делимично усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име дела доспелог дуга исплати износ од 1.600,00 евра у динарској противвредности са припадајућом каматом. Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев у погледу преосталог доспелог дуга туженог према тужиоцу (3.400,00 евра са припадајућом каматом) применом члан 262. Закона о облигационим односима.

По оцени Врховног суда, имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку. Не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити је потребно ново тумачење права у погледу примене правила из члана 262. у вези чланова 52., 66., 103. став 1., 109. став 1. и 210. Закона о облигационим односима (ЗОО), већ се то питање решава зависно од конкретне чињеничне и правне ситуације. У

конкретном случају, Врховни суд је нашао да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним ставовима израженим кроз одлуке Врховног касационог суда и Врховног суда у примени члан 262. Закона о облигационим односима, при чему се уз ревизију не прилажу одлуке којима би се указивало да је у истој чињеничној и правној ситуацији другачије примењено материјално право. Тужени у ревизији није пружио доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити, а ревизијом се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари ради исплате је поднета 01.08.2017. године, по којој вредност предмета спора износи 3.400,00 евра у динарској противвредности.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужене није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић